

IV. Letnik.

6. zvezek.

Veneec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 6. zvezka.

	Stran
Pobožnost do presv. Srca Jezusovega. (Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec junij.)	81
Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.	
Blagor tebi!	83
Presveto Rešno Telo in sv. Alojzij	86
V Rimu ob svetem letu	89
† Častita Mati Terezija Jalen	91
Razna poročila	92
Zahvala za uslišano molitev	96
Izjava	96

„Veneec“ prejeman pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1900.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Rešnega Telesa:

Župnije: Lesce 57 K 10 h. Vipava 70 K. Moravče 96 K. Cirknica 80 K. Sv. Helena 50 K. Podkraj 50 K. Duplje 24 K. Budanje 76 K. Zlato Polje 42 K. Ježica 130 K. Polje 90 K. Semič 272 K. Št. Janž 8 K. Kropa 42 K. Reteče 28 K. Brusnice 19 K 30 h. Zg. Tuhinj 82 K 40 h. Postojna 66 K. Vrhpolje p. Vipavi 18 K. Stara Cerkev 50 K. Hotederšica 46 K 80 h. Gora nad Idrijo 23 K 78 h. Sv. Katarina 47 K. Motnik 67 K 60 h. Kočevje 68 K. Planina 30 K. Krašnja 24 K. Bela Cerkev 44 K. Godovič 30 K. Col 63 K. Črnuče 56 K. Stranje 30 K. Javorje 26 K 50 h. Spodnja Idrija 80 K. Borovec 20 K. Kokra 15 K 60 h. Žalina 73 K. Kamna Gorica 96 K. Želimlje 22 K. Studenc 80 K. Homec 111 K 90 h. Poljane 131 K. Št. Gotard 30 K 10 h. Preloka 9 K 40 h. Vodice 144 K. Špitalič 101 K 70 h. Mavčiče 96 K. Žiri 112 K. Tržič 130 K. Žabnica 20 K. Dobrava 32 K. Sv. Peter v Ljubljani vdrugič 40 K. Podraga 84 K 50 h. Golo 26 K. Sv. Križ pri Tržiču 42 K. Vrhnika 360 K. Ovsiše 32 K 93 h. Stopiče 70 K. Idrija 100 K. Sava 13 K 10 h. Boh. Bela 94 K. Trnje 59 K 2 h. Sorica 120 K 90 h. Hrenovice 14 K. Kolovrat 65 K 20 h. Ustja 20 K. Sv. Jakob ob Savi 90 K. Neimenovan 4 K. Po čč. Uršulinkah 46 K. Vače 36 K 50 h. Rakitna 13 K. Železniki 59 K 96 h. Loški potok 190 K. Sv. Trojica Dol. 79 K. Rateče 34 K. 60 h.

Za sveto Detinstvo:

Is Križev pri Tržiču 40 K, neimenovana oseba po č. p. Hijacintu Šega 80 K, po č. g. J. Kolariču iz Št. Pavla pri Preboldu 20 K 92 h, šolarji v Dražgošah 1 K 20 h.

Za misijon v Afriki:

Neimenovana oseba po č. p. Hijacintu Šega 80 K, neimenovan iz Škofje Loke 18 K.

Za Salezijance v Turinu:

Č. g. župnik Gregor Jakelj 2 K.

Za kruh sv. Antona:

Fr. Kepec 2 K, M. Starec 1 K, U. Starec 1 K, Matija Bobnar 20 h.

Za sv. Očeta:

Nekdo 20 K. F. K. v B. 10 K

Za cerkev sv. Jožefa v Priedoru:

Is Šmartna pri Litiji 5 K, neka oseba 20 K.

Za cerkev v Lučinah:

Dr. A. Ušeničnik 10 K.

Za cerkev v Črnem Vrh pri Polhovem Gradcu:

Dr. A. Ušeničnik 10 K.

Za družbo sv. Bonifacija:

Matija Bobnar 20 h.

(Drugi darovi prihodnjič.)

Podobice presv. Srca Jezusovega, na debelem finem papirji krasno izdelane v barvah, izvirne zaobljubne slike ljubljanske stolnice, so dobiti v prodajalnici „Kat. tiskovnega društva“ (H. Ničman) v Ljubljani 25 skupaj 1 K 20 h, sto skupaj 4 K 60 h. Na zadnji strani je ratisnjena „Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu“.

V molitev so priporočeni

I. za ves mesec junij namen sv. Očeta : *pobožnost do presv. Srca Jezusovega*;

II. za posamezne dni:

1. *Učenci, ki se pripravljajo na prvo sv. obhajilo.*
2. *Marijine družbe za mladeniče.*
3. *Letošnji novomašniki.*
4. *Birmanci.*
5. *Slovenski delavci na Nemškem.*
6. *Škofovi zavodi v Ljubljani.*
7. *Neka bolna žena se priporoča udom bratovščine naše ljube Gospe.*
8. *Neka oseba za dar čistosti in ponižnosti.*
9. *Neki dušni pastir.*
10. *Dar hvaležnosti do Boga.*
11. *Drugi slovenski kat. shod.*
12. *Krščanske učiteljice.*
13. *Tretji red sv. Frančiška.*
14. *Častivci sv. Rešnega Telesa.*
15. *Poklic v redovniški stan.*
16. *Dekleta v grešnih zvezah.*
17. *Da bi se manj brali slabi časniki.*
18. *Neka oseba za moč v izkušnjavah.*
19. *Obrekovani duhovniki.*
20. *Zidanje neke nove cerkve.*
21. *Dar čistosti mladeničem.*
22. *Ljubljanska škofija.*
23. *Misijoni po slovenskih krajih.*
24. *Duh pokore Bogu posvečenim osebam.*
25. *Slovenska dekleta v Aleksandriji.*
26. *Mladeniči, ki jih Bog kliče v duhovski stan.*
27. *Sv. Oče Leon XIII.*
28. *Cesar Franc Jožef I.*
29. *Ljubezen do sv. rimske stolice.*
30. *Vsi živi in mrtvi udje molitvenega apostolstva.*

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v sakramentu presv. Rešnega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblažene, brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Prodajalnica katol. tiskovnega društva

(prej H. Ničman)

Ljubljana, Kopitarjeve ulice števil. 2

priporoča *molitvenike*:

- Večna molitev**, z rudečo obrezo 2 K 40 h, z zlato obrezo 3 K.
Osem ur pred sv. R. T., z večjimi črkami, v pol usnji 80 h, v celo usnji 1 K.
Kruh nebeški, v usnji 1 K 80 h, z zlato obrezo 2 K 40 h.
Vedno čiščenje, v usnji 2 K 40 h, z zlato obrezo 3 K 20 h.
Filoteja sv. Frančiška Saleškega, v usnji 1 K 80 h, z zlato obrezo 2 K 40 h.
Pot v nebesa, življenje udov III. reda, v usnji 1 K 80 h, z zl. obr. 2 K 40 h.
Marija Devica, v usnji 2 K 40 h, z zlato obrezo 3 K 20 h.
Pravi Marijini služabnik, v usnji 1 K 60 h, z zlato obrezo 2 K 20 h.
Presveto Srce Jezusovo, v usnji 1 K 80 h, z zlato obrezo 2 K 40 h.
Razlaganje sv. maše, v pol usnji 2 K 50 h, v usnji 3 K, z zl. obr. 3 K 80 h.
Rafael, voditelj odrasli mladini, platno 1 K 50 h, usnje 1 K 60 h, zl. obr. 2 K.
Spomin na Jezusa, molitvenik za otroke, trdo vezan 40 h, v usnji 70 h, z zlato obrezo 96 h.
Jezus dobri pastir, molitvenik za otroke, trdo vezan 40 h, v usnji 72 h, z zlato obrezo 1 Kr.
Zvonček nebeški, molitvenik za otroke, v usnji 1 K 10 h, z zl. obr. 1 K. 60 h.
Jezus na križu moja ljubezen, za mladino, v usnji 1 K 60 h, z zl. obr. 2 K.
Nevesta Kristusova, v usnji 2 K 48 h, z zlato obrezo 3 K 40 h.
Ura moliti Jezusa v vednem čiščenju presv. R. T., mehko vezana 24 h, trdo vezana 40 h.
Častna straža Jezusovega presv. Srca, 24 h.
Getzemani in Golgota, v usnji 2 K 60 h, z zlato obrezo 3 K 40 h.
Sv. Alojzij ali 6 nedeljna pobožnost, v usnji 1 K 40 h, z zlato obr. 1 K 80 h.
Razne knjige za **Marijine družbe** itd., itd.

Tudi ima v zalogi:

Veliko zbirko **ročnih vencev**, navadnih, po pet oddelkov, kakor tudi ročnih vencev „Naše ljube Gospe“, bratovščine „Pomoč dušam v vicah“, „Žalostne matere božje“ . . . lesenih, koščanih, iz kokosa, iz bisernice — po različni ceni.

Svetinjice za bratovščine „Naša ljuba Gospa“, „Sv. Benedikta“, „Svetega Alojzija“, „Sv. Frančiška“, „Sv. Antona“, „Brezmadežnega spočetja“, „Sv. družine“ itd.

Srebrne svetinjice s podobo „Brezmadežnega spočetja“, po 90 h in višje.

Na razpolago so raznovrstni **škapulirji**, **križi** s stojalom in za na steno, **svete podobice**, manjše in večje — od najpriprostejših do najfinejših — tudi **podobe za okvir**.

Naj še imenujemo: **Spominjske podobice za sv. birmo**, sto skupaj 4 K 40 h; — **Spomin na prvo spoved**, sto kosov 2 K 40 h, 4 K 40 h in višje; — **Spomin na prvo sv. obhajilo**, sto skupaj 2 K 20 h, 4 K 40 h, 8 K in višje; — **Spomin na sv. misijon**, sto kosov 1 K 70 h.

Litanije presv. Srca Jezusovega, sto kosov 1 K 60 h.

Vsa naročila se hitro izvršujejo.

Zvezek 6.

Letnik IV.

Junij 1900.

Pobožnost do presv. Srca Jezusovega.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec junij.)

Na praznik presv. Trojice bode minulo leto, kar smo se posvetili presv. Srcu Jezusovemu. „Tvoji smo in tvoji hočemo biti“, tako se je glasila naša slovesna prisega. Srce Jezusovo je praznovalo tisti dan slavno zmago. — Za obletnico nas sv. Oče zopet kličejo, da se zberemo krog presv. Srca in obnovimo svojo prisego. Kot apostoli presvetega Srca pa se ne smemo zadovoljiti s tem, da darujemo Jezusu samo svoje srce; truditi se moramo in delati, da pridobimo tudi druge, svoje tovariše, znance, prijatelje, vse ljudi za Jezusa.

Časi, v katerih živimo, so hudi. Vse kaže, da je napočila dōba, o kateri govori apostol Pavel v svojem drugem pastirskem listu do Timoteja. „To pa vedi“, tako piše apostol svojemu učencu, „da bodo poslednje dni prišli nevarni časi. Ljudje bodo samoljubni, lakomni, napuhnjeni, prevzetni, preklinjavci, starišem nepokorni, nehvaležni, hudobni, brez ljubezni, nepokojni, obrekovavci, nečisti, neusmiljeni, brez dobrotljivosti, izdajavci, predrzni, napihnjeni, kateri bodo sladnost bolj ljubili kakor Boga.“ (2. Tim. 3, 1—4).

Povejte mi, ali niso vsi ti grehi, ki jih našteva apostol, grehi našega časa? — V največ ljudeh ni drugega kakor grda samopašnost: ker so tako samogoltni, zato so trdi in brez srca do drugih; razuzdano živé, strežejo vsem strastem, zato pa se ne menijo več ne za božje ne za cerkvene zapovedi, zato sovražijo Boga in vse, kar je božjega.

Kar je še dobrih in Bogu zvestih, s strahom in grozo gledajo v prihodnost; kaj bode, ako pojde tako naprej? Kje je pomoč?

Sveti Oče nam kažejo na presv. Srce Jezusovo. — O da, v tem presv. Srcu je pomoč, zdravilo zoper grehe našega časa. To lahko berete v vsakem „Vencu“, in ne bodem vam ponavljal, kar sem že tolikrat pisal. Povedal pa vam bodem lepo zgodbo, ki nas uči, kako naj s a m i častimo presv. Srce in kako naj kot a p o s t o l i razširjamo to pobožnost med ljudmi.

Leta 1793. je bilo. Na Francoskem je divjala revolucija. Bogokletnim revolucionarjem ni bila sveta nobena stvar: skrunili so cerkve, podirali samostane, duhovnike in redovnike pa tirali v ječo in morili. V mestu Bordoju (Bordeaux) so razgnali uršulinke iz samostana; uboge redovnice so iskale strehe in zavetja pri dobrih ljudeh. Sestra Ana Gasijó (Gassiot) je ostala v Bordoju in je bila kakor angel iz nebes vsem dobrim meščanom. V samostanu je bila zvesta učenka presv. Srca Jezusovega; ko pa je morala iti iz samostana, je začela apostolsko delati za čast presv. Srca.

Bogoskrunstva so se ponavljala dan za dnem, nikogar pa ni bilo, ki bi bil presv. Srcu Jezusovemu dajal zadoščenje za grozne pregrehe. Služba božja se ni smela očitno opravljati; cerkve in kapele so bile zaprte. To je v srce bolelo pobožno sestro Ano. Toda ljubezen ne miruje; pomaga si tudi v največji nevarnosti. V mestu je bilo več častivcev presv. Srca. Te je obiskala sestra Ana in jih povabila, da so skrivaj prišli v neko hišo, kjer so bili varni pred sovražniki. V sobi so za silo postavili oltar; na steni je visela podoba presv. Srca Jezusovega.

Tukaj se je zbirala pobožna družba navadno vsak petek. Mašnik je pristopil k oltarju. V sobi je vladala skrivnostna tišina; morda takrat nikjer na svetu niso bili s tako pobožnostjo pri sv. maši, kakor v tej skriti sobici. Med sv. mašo so vsi prejeli sv. obhajilo, in se, kakor nekdanji kristijani, pokrepčali s kruhom življenja, da bodo mogli, ako bode treba, očitno spoznati svojo vero in tudi umreti zanjo. Ko je bila končana presv. daritev, je mašnik molil še molitev za spravo in zadoščenje presv. Srcu Jezusovemu. Marsikatero oko so zalivale solze med to molitvijo. Za sklep je duhovnik izpregovoril nekaj besedi v tolažbo in pogum zbranim častivcem presv. Srca. Rad jim je razlagal, kakor so takrat rekli, „deset zapoved presv. Srca Jezusovega“. Katere so te zapovedi?

1. Ne privošči si nobenega veselja, razen v mojem Srcu.
2. Spominjaj se pogosto mojega trpljenja.
3. Križaj svoje meso in samovoljo.
4. Pripravljaj se pogosto na pot pred moj sodni stol.
5. Bodi vedno krotek, ponižen in ubog v duhu.
6. Želi si, da te drugi prezirajo, in prenašaj preziranje z veseljem.
7. Imej na vseh potih mene za spremljevalca.
8. Ne toži na svoje trpljenje, razen pri Srcu Jezusovem.
9. Tvoje veselje bodi, da storiš, kar je meni ljubo.
10. Hrepeni po popolnosti in prosi je ponižno.

Predno se je pobožna družba razšla, je vsak izbral eno uro, v kateri hoče moliti v čast presv. Srcu. Vsak je dobil listek, na kateremu se je bralo, kaj mora storiti za Jezusa.

Take listke so pošiljali tudi drugim, ki so jih poznali kot častivce presvetega Srca, ki pa sami niso mogli priti k sv. maši; poleg listka so navadno dejali podobico presv. Srca.

Vse to je oskrbela sestra Ana; toda ta gorečnost jo je nekoč izdala sovražnikom. Prinesla je bila v neko hišo tak listek; ko je odhajala, je pozabila v hiši cel zvezček listkov in podobic. Poslali so za njo deklico, da ji izroči, kar je bila pustila v hiši. Na cesti pa so deklico ustavili biriči; zdelo se jim je sumljivo, kaj nese deklica tako skrbno zavito. In biriči so rekli, da se je sestra Ana hudo pregrešila zoper nove postave. Prijeli so jo in zaprli v ječo. Dne 6. julija leta 1794. je prišla pred sodnika. Sodba je bila kratka. Sestra Ana ni tajila, da je delila med ljudi listke v čast Srcu Jezusovemu. To je bila takrat huda pregreha, in sestro Ano so obsodili na smrt. Nekaj dni pozneje ji je rabelj odsekal glavo.

Dragi bravci! Če hočete res častiti presv. Srce Jezusovo, izpolnite „deset zapovedi presv. Srca“, in če hočete biti apostoli, učite se od mučnice, sestre Ane, kako morate delati za čast Srca Jezusovega!

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jož. Benkovič.)

XXX.

Blagor tebi!

Marsikako častljivo osebo iz domačega naroda in iz tujine smo opisali v „Vencu“ svojim bravcem v izpodbujo in posnemo. Vzornim škofom in mašnikom, slavnim svetnim junakom raznih stanov smo postavili v tem listu mal spomenik.

V ne majhni vrsti „Venčevih“ bravcev je zelo veliko ali celo večina preprostih delavk. Zato podajemo ta pot kratek popis življenja ene izmed njih tovarišic, katero že krije hladna gomila. Gotovo si nikdar ni mislila, da se bo kdaj o njej pisalo, ker sama niti brati ni znala; a čednost je hvale in posnemanja vredna, naj se odsvita v katerikoli osebi; četudi je najnižjega stanu. Prav ima oni mož, ki je rekel, da katoliška cerkev ima neštevilno biserov v svojih vernikih, a ti se ne smejo vedno le v visokih krogih iskati.

Preprosta dekla je bila doma iz hribovske župnije. V šolo ni nikoli hodila. Kar je znala krščanskega nauka, se je naučila pri prvem pouku za izpoved in sv. obhajilo ter pozneje v cerkvi pri pridigah. Poleg tega je imela še neko drugo duševno pomoč.

V hiši, kjer je služila več let, je živela póstarna devica, ki je bila nekdanj kuharica v nekem župnišču. Po smrti gospoda župnika se je preselila na svoj dom in tukaj dočakala svoje smrti, ki jo je pobrala v visoki starosti. Le-ta je prečitala obilo slovenskih nabožnih knjig, skoro bi rekel, vse, kar se je tedaj v našem jeziku za ljudstvo napisalo. Japljev prevod sv. pisma, razne knjige kanonika Veritija, zlasti njegovo „Življenje svetnikov“, Hofma-

nove „Eksercicije“, Tomaža Kempčana „Hodi za Kristusom“, Slomškovo „Devištvo“, njegovo „Evangeljsko in Apostolsko hrano“, „Drobtinice“ i. dr. je bogve kolikrat čitala. Najbolj pa je cenila Baragovo „Dušno pašo“, kate-tere brez poljuba ni v roke vzela ali iz rok položila. Kadarkoli je izrekla ali slišala ime Friderik Baraga, se je spoštljivo sklonila in če je le utegnila, jela je pripovedovati, kaj je slišala v njegovih pridigah. Hodila ga je sama večkrat poslušat v Šmartin pri Kranju, kjer je bil kapelan. Ta dobra ženica pa je imela ta dar, da je vse, kar je kdaj videla, brala ali slišala, zlasti kakega pridigarja, tako dobro zapomnila, kakor bi se to bilo včeraj zgodilo. In vse to je v srečnih urah pripovedovala tako zanimivo, da bi jo človek cel dan poslušal. Kako neki je bilo to mogoče? O blaženi Devici Mariji pravi sv. evangelist Luka (2, 19.), da je „vse besede ohranila in v svojem srcu premišljevala, kar se je govorilo o njenem božjem Sinu Jezusu.“ Ta bogoljubna ženica pa tudi ni le čitala, poslušala in opazovala, temveč tudi vse to premišljevala, nase obračala in tako v svojem spominu ohranila.

Tej stari dobri devici, Jera jej je bilo ime, je stregla mlajša naša dekla in od nje se je mnogo naučila, rekel bi, vse. Kar jej knjige niso mogle dati, dala jej je njena pobožnost, modrost in zgovornost. Tako je bila v verskih stvareh brez šole tako dobro poučena, kakor je dandanašnji morda malokdo, ki je več let v šolskih klopeh poseđal.

Kar je vedela o verskih resnicah, skušala je vse natanko v dejanju izvršiti. O koliko veselje je imela do molitve, koliko ljubezen do cerkve, koliko zaupanje v božjo previdnost! V vsakem duhovniku je častila božjega namestnika.

Središče njenega življenja in mišljenja je bil Jezus v presvetem zakramentu. Kadar so šli mimo hiše gospod s sv. popotnico, je prihitela Najsve-tejše počastiti, in če je le utegnila, je tudi lučko prižgala. Če dela ni mogla pustiti, je na mestu pokleknila, ko je zaslišala zvonček, in v duhu Jezusa počastila in spremila. Kaj takega in tako lepo more storiti pač le tista srečna duša, ki je, dasi še v telesnih vezeh, vendar vedno pri svojem ljubem Jezusu!

Njena bogoljubnost je bila odkritosrčna in resnična. Njej pobožnost ni bila samo za tolažbo, kot neka sladka voda, s katero si mnoge dušice nje-nega spola bridke ure tako rade posladkajo, v katerih pa ni nič stalnega, nič resničnega, vse le zunanje in navidezno. Znala je svoja vsakdanja težka in mnoga dela združevati z molitvijo. Četudi je nad vse rada hodila v cerkev, vendar svojih opravil zaradi tega nikdar ni zanemarjala. Ob nedeljah in praznikih je bila rada pri dveh mašah. Ko pa je opešala in ni bila več za delo, je premolila marsikdaj cel dan v cerkvi in bila pri vseh sv. mašah. Kadar je opazila, da bi drugi posli radi šli v cerkev, se je sama ponudila, češ, le pojdite vsi k sv. opravilu, jaz bom sama ostala doma in dom varo-vala; se pa še mene kaj spomnite v molitvah. — Če je bila v cerkvi kaka nenavadna slovesnost in je vse hitelo k sv. opravilu. n. pr. k procesiji, je navadno ona sama ostala doma in se v duhu vdeležila pobožnosti, morda z mnogo boljšim uspehom, nego oni, ki so se drvili v cerkev, pa ne toliko iz

ljubezni dc Boga, nego iz pobožne radovednosti. O koliko je pa njenih tovarišic, ki hočejo pri vseh cerkvenih slovesnostih ne samo pričujoče, temveč celo prve biti in menijo, da se brez njih nič opraviti ne more, ki v cerkev hité, ne toliko, da bi Jezusa počastile, temveč se pred svetom izkazale in svojo skrito radovednost napasle! In njih želja se mora izpolniti, čeprav zaradi tega doma vse delo zastane!

Naša dekla pa je znala prav dobro molitev in delo spraviti v pravi red. Brez dela ni bila nikoli; še celo gredoč je kaj pospravljala ali pa molila. Nereda in nesnage ni mogla prenesti. Vse je moralo biti na pravem mestu. Nikoli se ni izgovarjala, da je to ali ono delo zanjo prenizko ali pretežavno, naj je drugi storé, ki so v to poklicani. Ona se je lotila dela enako v snažni sobi ali v kuhinji ali v veži ali na dvoru ali na vrtu ali na travniku ali na polju. Vsako, tudi najnižje delo jej je bilo ljubo in prijetno, kakor bi bila nalašč v to poklicana. Kamor jej je dolžnost velela, povsod je bila na svojem mestu.

Ni čuda, da je uživala pri gospodarju in gospodnji vse zaupanje. Če sta šla oba za cel dan od doma, ni bilo treba ničesar dejati pod ključ, ker gospodinjila je sama, morda celo boljše nego oba skupaj. Za blagor hiše je bila tako vneta, kakor bi bilo vse njena last. Zato je skušala marsikdaj celo gospodarju in gospodnji nasvete dajati. Najboljši dokaz njenega vestnega in zgledega dela je to, da je celih dvajset let služila pri isti hiši. Ko pa je po hudi bolezni toliko opešala, da ni bila več za težko delo, odkazal jej je gospodar v drugi svoji hiši, kakih 50 korakov odtod, malo sobico, kjer je že prej stanovala in počivala nje starejša sestra.

Na stara leta so jo porabili še za pestunjo. O kako skrbno je izvrševala tudi to svoje opravilo! Bila je otrokom pravi angel varih. Zvečer predno so pospali, ni zamudila, da bi jih poškopila z blagoslovljeno vodo in jih pokrižala. Potem je z najmanjšimi skupno molila razne molitvice, ko so že sedeli v posteljici, govorila ž njimi o angelčkih, kako v nebesih pojo in muzicirajo, kako Marijo kronajo, kako Bogu strežejo, otroke varujejo in njih molitvice v zlatih skledicah pred njegov zlati prestol nosijo. Rada je povedala, kako je sveta familija v Egípt „rajžala“, kako je Marija jokala, ko je Jezusa iskala, in zlasti, kako je Cabej, ker je bil premajhen, na drevo zlezal, da bi Jezusa videl. Rada je tudi povedala o sv. dekli Citi, kako je po vodo hodila k vodnjaku, o sv. deklah Lidvini in Armeli, ki sta veliko trpeli i. t. d. O to so bile res svete zgodbe, ki so prepojile mlade dušice s svetimi mislimi!

Ni čuda, da so jo otroci tudi silno ljubili; nič manj nego svojo dobro mater! Ko se je po dvajsetletnem službovanju prepeljala zaradi hude bolezni le streljaj daleč v drugo domačo hišo, so spremljali otroci, njeni varovanci, voz celo pot in tako bridko, tako milo jokali, kakor bi jim bila njih lastna mati umrla. Potem so jo obiskovali skoro vsak dan, zdaj ta, zdaj oni, ter jej donašali vse, s čimer bi mogli nje dobro in skrbno srce razveseliti. Okrevala je in živela v mnogih bolečinah še celih osem let.

Eden izmed njenih gojencev je postal med tem bogoslovec. O koliko veselje je bilo to za njo! Le eno željo je še imela, da dočaka njegove svete nove maše. A božja previdnost tega ni hotela! Ko je že popolno opešala, je hodila, čeprav z veliko težavo, še skoro vsak dan k sv. maši, in to precej daleč, zlasti pa v adventu in v postu. Na ugovor, zakaj se toliko trudi, ker Bog tega ne zahteva od nje, je odgovorila: „Doma imam tako težke noge, če pa grem v cerkev, so polovico ložje. Pa doma mi je tudi tako dolg čas, da ne morem brez sv. maše strpeti. Če pa umrjem, kaj bo zato? Bom pa tem preje v nebesih pri svojem Jezusu!“ In v cerkvi, čeprav bi lahko sedela v klopi, se je vendar najraje stisnila v kak kotic, kjer je neopažena tem ložje zbrano molila. In ravno ta njena velika ljubezen do sv. maše je ponovila nje staro bolezen in pospešila njeno smrt. Cel advent je šla še zadnje leto skoro vsak dan k sv. maši. Po adventu je opešala popolno. Vedela je, da nove maše ne dočaka. A kakor je to od srca želela, vendar zato ni mrmrala zoper božjo previdnost, češ, se bom pa v nebesih veselila, ko se bote vi na zemlji. Ko pa jej je nje nekdanji varovanec obljubil, da se je bo spomnil pri vsaki sv. maši, so se jej zablestele v očeh solze hvaležnosti in veselja, in sama ni vedela reči drugega nego: „Zdaj pa rada umrjem!“

Trpela je še veliko in po hudih mukah izročila svojo zvesto, pobožno dušo v roke svojemu Stvarniku.

Kako se je ta zgledna devica imenovala, je pač pred svetom malo vredno, a tem več pred Bogom. Pisala se je Katarina Juteršek in je umrla v visoki starosti 16. junija leta 1890. Na njo smemo pač obrniti besede: „Blagor tebi, zvesta dekla, ker si bila v malem in najmanjšem zvesta, te je Bog gotovo čez veliko postavil.“ — Sladko spavaj, zlata duša!

Presveto Rešno Telo in sv. Alojzij.

☉vetke na vrtu obračajo svoje glavice proti solncu, od katerega dobivajo luč in gorkoto. Tako se morajo vse naše misli, vsi naši čuti obračati proti solncu duhovnega življenja, proti zakramentu sv. Rešnega Telesa. Ne molimo li v tem zakramentu onega, o katerem govori večni Oče: „in molili ga bodo vsi njegovi angeli“; onega, ki so ga modri na kolenih častili in apostoli v Galileji molili, kakor spričuje sv. pismo? Zato je bil ta zakrament svetnikom središče dušnega življenja, tečaj, krog katerega so se sukala vsa njih opravila. To hočemo pojasniti s prelepim zgledom sv. Alojzija, katerega god bodemo praznovali ta mesec.

Sv. Karol Boromej, kardinal in nadškof milanski, je potoval l. 1580. kot apostolski vizitator papeža Gregorija XIII. po škofijah svoje pokrajine. Na tem potu pride tudi v brešjansko (Brescia) škofijo in se oglasi s sedmimi spremljevalci v Kastiljonu (Castiglione), v rojstnem mestu sv. Alojzija.

Knežja rodbina ga je prijazno povabila, naj se nastani v njenem gradu, a sveti nadškof ni vsprejel tega povabila, ampak je rajši šel k duhovniku blizu farne cerkve.

Tu ga obišče Alojzij, ki je bil takrat dvanajst let in štiri mesece star. Kardinal se je razveselil, ko je videl pred seboj malega angela, ki ga je Bog okrasil s tolikimi prednostmi. Razgovarjal se je z njim dolgo časa o božjih rečeh. Alojzij se mu je zdel kakor nežna cvetka, ki je pognala in se razvila med trnjem sredi grešnega sveta, brez človeške pomoči, edino le po skrbi nebeškega vrtnarja, Jezusa Kristusa. To je bilo kardinalu v neizrekljivo tolažbo. Pa tudi Alojzij se je radoval, da je našel človeka, kateremu je mogel razodeti svoje srce in ga za svet vprašati v vseh dvomih. In ker so že takrat vsi častili Karola Boromeja kot svetnika, so veljale njegove besede in njegovi nasveti Alojziju kot opomini, ki prihajajo iz božjih ust Kardinal vpraša pri tej priliki Alojzija, če je že bil pri prvem sv. obhajilu. Alojzij mu odgovori, da še ne. Kardinal ga zato vspodbuja, naj se kmalu udeleži te velike milosti in naj pozneje pogostoma pristopa k mizi Gospodovi. Sam ga pouči, kakó naj se pripravlja na sv. obhajilo in kakó naj se vede pri vsprejemu. Opomnil ga je tudi, naj rad prebira rimski katekizem, ki ga je izdal po sklepu sv. tridentinskega zbora papež Pij V. Naposled kardinal Alojzija blagoslovi in se z njim prijazno poslovi.

Alojzij si je dobro zapomnil kardinalove nasvete. Pridno je prebiral rimski katekizem, ne le ker obsega svete nauke, ampak tudi ker mu ga je nasvetoval svetnik, katerega je zelo spoštoval. Tudi drugim ga je priporočal in se pri tem skliceval na veljavo moža, ki ga je prvi opozoril na to lepo knjigo.

Sv. Karol Boromej pa ni le vspodbujal Alojzija k vsprejemu sv. obhajila, ampak mu je tudi obljubil, da mu bo sam podelil prvič sv. Rešno Telo. Zgodilo se je to v cerkvi sv. Nacarija in Celza v Kastiljonu. Tako je obhajal svetnik svetnika.

Poslej je pristopal Alojzij pogosto k mizi Gospodovi. Vselej se je kolikor le mogoče dobro pripravil na ta zakrament. Najprej je prav natančno izprašal svojo vest, da bi videl, ni-li kje kaj takega, kar bi ne bilo Bogu všeč. Potem je šel k sv. izpovedi in se obtožil svojih grehov s tolikim kesanjem, da so mu solze zalivale oči. Izpovedniki sami so bili ginjeni, saj se je obtoževal le zamujenih del, ker se mu je zdelo, da se njegovo življenje in delovanje ne ujema z božjimi navdihljeji.

Ves dan pred sv. obhajilom ni mislil drugega, nego o tem sv. zakramentu. O tem je premišljeval, o tem prebiral, to skrivnost je molil. Molil pa je takó pogosto, da so služniki med seboj dejali: Alojzij se pogovarja s steni. Tolikokrat je namreč pokleknil sedaj v ta, potem v oni kot v hiši.

Kaj se je godilo v duši, ko je šel k mizi Gospodovi, kakšno pobožnost je občutil, kako žarna ljubezen ga je navdajala, to vé le Bog nebeški, ki preiskuje srca. Po sv. obhajilu je dolgo klečal in molil, da je bil zgled vsemu ljudstvu.

Njegova mati je pripovedovala, da je bil Alojzij od tega časa vsak dan pri sv. maši, in da je bil pri povzdigovanju takó presunjen, da je jokal in so mu solze kapale na tla. Še bolj se je solzil o praznikih, ko je šel k sve-

temu obhajilu. Ta goreča pobožnost ga je spremljevala vse žive dni. — Še kot deček je stregel domá jako rad pri sv. maši.

Kot novinec v družbi Jezusovi je posebno častil najsvetejši zakrament. Ko so pozneje premišljevali, kako bi Alojzija naredili na podobi, se je nekaterim zdelo, da je najbolje, če ga naslikajo, kako kleči pred sv. Rešnim Telesom. Ta velika pobožnost je izvirala iz nenavadnih tolažb, ki jih je prejemal pri sv. obhajilu. Kdo bi se pa tudi temu čudil, če pomisli, s koliko natančnostjo se je pripravljaj na sv. obhajilo. Eno obhajilo je bilo priprava drugemu obhajilu. Teden je razdelil v dve polovici. Prve dni, namreč ponedeljek, torek in sredo, je posvetil zvrstoma trem božjim osebam in je vsako posebej zahvaljeval, da je bil vreden prejeti sv. Rešno Telo. Prihodnje tri dni, namreč četrtek, petek in soboto, je zopet posvetil presv. Trojici, in prosil vsako božjo osebo, da bi v nedeljo prav vredno prejel sv. obhajilo. Med tednom je vsak dan po večkrat ob določeni uri obiskal Jezusa v presv. zakramentu. Tako je pred šolo najprej šel v cerkev, da se priporoči božjemu Učeniku, Jezusu Kristusu; isto je storil po šoli, dopoldne in popoldne. Dan pred svetim obhajilom je govoril edino le o tej skrivnosti, in sicer s takim ognjem in ljubeznijo, da so celó starejši redovniki ob sobotah v prostem času najrajši ž njim se razgovarjali. Rekli so, da nikoli ne mašujejo s toliko vnemo, kakor v nedeljo, če so v soboto večer slišali Alojzija govoriti o presveti skrivnosti. To je bilo obče znano, zato je vsak, ki je med tednom nameraval pristopiti k sv. obhajilu, hotel dan poprej občevati s svetim Alojzijem in govor zasukniti na sv. Rešno Telo.

V soboto večer se je vlegel Alojzij k počitku z mislijo na sv. obhajilo. Ko se je zbudil, je bilo sv. obhajilo zopet prva misel. Potem je eno uro premišljeval o tej skrivnosti in šel z drugimi v cerkev k sv. maši. Med sveto mašo je ves čas nepremično klečal. Po sv. obhajilu je šel v kak kot, kjer je bil ves zamaknjen. Videlo se je, da je pozneje težko vstal in šel iz cerkve, takó mu je bilo napolnjeno srce ljubezni in nebeske sladkosti. Vse jutro je molčal, molil ali kaj premišljeval, ali pa prebiral spise sv. Avguština ali sv. Bernarda.

L. 1589. je šel Alojzij domov v Kastiljone, da bi poravnal neko ne ljubo stvar svojega brata Rudolfa. Brat mu je obljubil, da bo storil po njegovem nasvetu, a še-le čez nekoliko časa. Alojzij odpotuje v Milan, in dva meseca pozneje pride za njim brat Rudolf. Alojzij je takrat ravno molil zahvalo po sv. obhajilu. Vrtar mu naznani, da ga nestrpnó pričakuje zunaj njegov brat, z velikim spremstvom. Alojzij nič ne odgovori, ampak še dve uri klečé premoli. Potem še-le gre k bratu. Ko stvar uredita, pregovori brata, da opravi dolgo izpoved in prejme sv. obhajilo. Potem se vrneto v Kastiljone. Mati Alojzijevega poprosi tu svojega sina, naj v cerkvi pridiga; Alojzij se je vdal in določil soboto za svojo pridigo. Pridigovati pa je hotel v mali cerkvi tik velike cerkve sv. Celza in Nacarija. Hotel je brez hrupa nastopiti in je zato prepovedal zvoniti. A kljub temu je našel vso cerkev natlačeno. Končujoč svoj nagovor poprosi vernike, naj se vredno pripravijo na sv. obhajilo. Njegove presunljive besede so napravile, da so morali svetni in

redovni duhovniki vso noč izpovedovati. Drugo jutro je pristopilo k sv. obhajilu razen grofice-matere še sedemsto ljudi. Z velikim veseljem je Alojzij stregel pri sv. maši.

Kakor je vse življenje posebno častil presv. zakrament, tako ga je tudi ob smrti prejel z največjo pobožnostjo. Na osmino praznika sv. Rešnega Telesa je bilo. Že preje je večkrat dejal, da bo umrl ta dan, kar mu je Bog razodel v prikazni, a verjeti mu niso hoteli, ker se jim ni še zdel takó slab. Ko ga zjutraj istega dne obiše bolniški strežnik in mu reče: „Vidite Alojzij, da še živite in da niste umrli, kakor ste mislili in govorili“, odgovori mu mladenič, da bo še tisti dan umrl.

Vse dopoldne je Alojzij premolil; proti poldne je prosil sv. popotnice. Strežniku se ni tako nujno zdelo, zato mu ni uslišal prošnje. Ker pa je v enomer prosil, mu reče, da je že enkrat prejel v tej bolezni sv. popotnico, torej ni treba, da bi ga zopet obhajali. Alojzij pa odgovori: zakramenta sv. poslednjega olja ne morem zopet prejeti, pač pa sv. obhajilo.

Strežnik se kljub temu ni vdal.

Ob šestih ga obiše neki pater, s katerim sta bila prej skupaj novinca. Tega Alojzij poprosi, naj gre k patru rektorju, da bi ga poslednjič obhajal. Pater to stori. Potem skupaj odmolita litanije presv. Rešnega Telesa. Alojzij je še glasno odgovarjal in potem patra lepo zahvalil.

Kmalu pride pater rektor s sv. popotnico. Mislimo si, s kako gorečnostjo je Alojzij prejel Onega, katerega mu je bilo v nekaterih trenutkih gledati z obličja v obličje. Ko izgovori pater rektor besede: „Prejmi, brat, popotnico“, tedaj so se porosile oči vsem navzočim.

Ko je prejel sv. obhajilo, se je poslovil od redovnih bratov. Vstopil je v sobo pater provincijal in ga nagovoril: „Brat Alojzij, kaj delate?“ Alojzij mu odgovori: „Napravljam se na pot.“ — „Kam?“ je vprašal pater provincijal. — „V nebesa!“ — „Kakó, v nebesa?“ — „Če me grehi ne bodo ovirali, upam z božjim usmiljenjem tja priti.“

Svojo dušo je izdehnil krog pol enajste ure zvečer, na osmino po prazniku presv. Rešnega Telesa, katero je tolikanj častil. • V. S.

V Rimu ob svetem letu.

Naši romarji so zopet doma. — Srečni vi, ki ste bili v Rimu! Gledali ste najstarejše spomenike, ki nam pričajo zmago krščanstva nad poganstvom; molili ste na grobeh sv. apostolov; poljubovali ste sveta tla, ki so prepojena z mučeniško krvjo; Kristusov namestnik sam vas je blagoslovil, — in vrnili ste se domov: duhovno poživljeni, potrjeni v veri, vžgani svete ljubezni do rimske stolice, polni udanosti do sv. Očeta Leóna XIII. Blagor vam!

Drugi vam bodo pisali spomine na letošnje romanje; jaz hočem končati, kar sem vam od kraja leta začel pripovedovati: kako so v prejšnjih časih v Rimu praznovali sveto leto. Govoril sem vam o prvem in o petem

svetem letu; danes pa hočem nekaj povedati o svetem letu za papeža Gregorija XIII., Klemena VIII. in onem za papeža Leona XII.

1. Papež Gregorij XIII. je napovedal sveto leto za 1575. na vnebohod Gospodov in potem zopet četrto adventno nedeljo l. 1574. Trombe in bobni, zvonovi in topovi so slovesno oznanjali čas milosti in odpuščanja.

V tem svetem letu je prišel v Rim sv. Karol Boromej. Petnajst dni je romal s svojimi ljudmi od cerkve do cerkve; hodil je peš in največkrat tudi bos. Sv. Filip Neri je bil nekaj let prej pripravil hišo, v kateri so romarje zastonj sprejemali pod streho in jim dajali jesti. Tukaj je sv. Karol ubogim romarjem umival noge in jim stregel pri mizi. Vsako jutro je šel molit k svetim stopnicam. Po teh stopnicah je šel naš Zveličar takrat, ko ga je Pilat pripeljal pred ljudstvo in rekel: „Glej človek!“ Stopnice so sedaj postavljene v nalašč za to zidani cerkvi v Rimu. V postnem času prihajajo tu sem vsak dan pobožne množice in trpljenje Gospodovo premišljujoč hodijo po kolenih po svetih stopnicah. Sv. Karol je obiskoval to cerkvico vedno tešč.

Poleg sv. Karola je bil v sv. letu 1575. zlasti papež Gregorij XIII. ljudem v lep zgled. V volneni spokorni obleki je pogosto romal v štiri glavne cerkve; imel je takrat malone že osemdeset let in vendar je šel klečč po svetih stopnicah, kakor drugi romarji.

V romarsko hišo sv. Filipa Nerija so sprejeli od 25. decembra l. 1574. pa do 22. majnika naslednjega leta 96.818 tujcev, ki so eden k drugemu po štirinajst dobivali zastonj hrano in stanovanje. Rimski grofi in knezi, škofje in kardinali so romarjem umivali noge in jim stregli pri obedu.

Prišlo je tisto leto tudi več luterancev v Rim. Pobožnost in ponižnost, ki so jo videli v romarski hiši, jih je tako genila, da jih je mnogo prestopilo v katoliško cerkev. Neki luteranski pridigar se je nalašč preoblekel za romarja in šel z drugimi v hišo za tujce; kardinal Ferdinand Medici mu je noge umil. Tolika ponižnost ga je premagala. Ko je nekaj dni potem papež imel sv. mašo, se je luteranski pridigar preril skozi množico, padel pred papežem na kolena in glasno ihteč ves v solzah povedal, da je že triindvajset let oznanjal krivo vero, potem pa je prosil, da ga papež zopet sprejme v katoliško cerkev.

2. Za papeža Klemena VIII. so praznovali sveto leto 1600. Klemen XIII. je bil že v letih in tudi bolehen; vendar je okolo sedemdesetkrat obiskal štiri določene cerkve; hodil pa je peš in bos. Vsako nedeljo je šel k svetim stopnicam. Romarjem je umival noge in jim stregel pri mizi. Vsak dan je moralo priti dvanajst romarjev v njegovo palačo, da so ž njim skupaj obedovali. Tudi je papež sam romarje izpovedaval in obhajal.

Vseh romarjev je bilo okolo tri milijone. Toliko jih ni bilo ne prej ne pozneje. Iz Avstrije je takrat šel v Rim nadvojvoda in kardinal Andrej; potoval je peš, oblečen kot preprost romar. V Rimu se ni dal nikomur spoznati; papež je vendar zvedel o njem in ga povabil k sebi; kmalu potem je umrl.

Tudi to leto se je do 400 luterancev izpreobrnilo.

3. Zadnje sveto leto, ki so je praznovali po lepi stari navadi, je bilo za Leona XII. l. 1825. Sedanji sv. Oče Leon XIII. so bili takrat kot petnajstletni mladenič v Rimu in videli vso svečanost. V apostolskem pismu, s katerim so lani napovedali za letos sveto leto, se živo spominjajo dogodkov iz l. 1825. „V svojih mladih letih“, pišejo, „ob zadnjem slovesnem svetem letu smo videli, kolika dobrota je to za verno krščansko ljudstvo. Dobro se še spominjamo in takorekoč še sedaj pred seboj vidimo množice romarjev, ki so v lepo urejenih procesijah hodile od svetišča do svetišča; in apostolske moše, ki so zunaj na trgih pridigovali; in cerkve, v katerih so odmevale svete pesmi; in papeža, ki je sredi kardinalov bil vsem v zgled pobožnosti in krščanske ljubezni.“

Dá, takrat je bilo v Rimu še kakor v davnih starih časih. V romarski hiši so samo v mesecu novembru sprejeli 38.844 oseb in po tri dni zanje skrbeli. Kakor nekdanj, so tudi še l. 1825. kardinali, škofje, prelati, plemiči stregli romarjem. Tudi tedanji sv. Oče Leon XII. je pogosto prišel k romarjem pogledat; prišel pa je navadno kar nenadoma, ne da bi se bil prej kaj napovedal. Ko je vstopil v obednico med romarje, je pokleknil pred romarja, ki je sedel najbliže vrat, in mu umil noge; potem pa se je prepasal in stregel pri mizi, kakor nekdanj naš Gospod Jezus Kristus pri zadnji večerji. Govorili so takrat v Rimu, da so bile med ubogimi romarji tudi osebe imenitnega stanu. Preoblečeni kot siromaki so tri dni jedli pri eni mizi z ubožci; storili so to iz ponižnosti in za pokoro.

Papež je peš hodil z romarji od cerkve do cerkve in z njimi molil; — ubogi ljudje, ki so šli pred njim in za njim, so ginjeni glasno jokali in prosili za dobrega papeža blagoslova iz nebes. Papež je bil, kakor so pravili, vedno miren, zbran in zatopljen v molitev.

Sedanji sv. Oče Leon XIII. so vse to videli v svojih mladih letih. Če to pomislimo, lahko umejemo, kako mora biti pri srcu sv. Očetu, ko vidijo, kako se je od takrat vse izpremenilo v Rimu. V pismu za sveto leto so izrazili svojo žalost v besedah: „Ob spominu na one čase nam je bridko misliti na to, kar je sedaj v Rimu.“ — Pač še prihajajo romarji, kot otroci se zbirajo krog svojega Očeta, srečni in veseli so, da ga vidijo, a Oče ne more več z njimi hoditi po Rimu od cerkve do cerkve in z njimi skupaj moliti.

A dasi se je v Rimu mnogo izpremenilo, sv. Oče je vendar še vladar vesoljne cerkve Kristusove, in letos, v svetem letu, se je zopet sijajno pokazalo, da je Rim središče krščanstva! Upajmo, da se povrnejo časi, ko bode zopet mogoče praznovati sveto leto tako kakor nekdanj!

✠ Častita Mati Terezija Jalen.

Gné 4. maja je v škofjeloškem uršulinskem samostanu v Gospodu zapala častita M. Terezija Jalen. Rojena v Kranju dné 16. decembra leta 1835., je vstopila komaj osemnajst let stara v samostan. Dné 26. oktobra leta 1854. je bila preoblečena in 23. avgusta leta 1860. je naredila slo-

vesne obljube. Šestinštirideset let je bila učiteljica vnanje šole ter ves čas imela izvrstne uspehe. Preteklo jesen ni mogla več prevzeti svojega razreda, ker jo je poleg bolehnosti zelo mučila naduha. Bolehala je celo zimo in mnogo trpela, a vendar je dolgo časa upala, da še okreva. Izrekla je prej včasih željo, da bi rada živela vsaj še dve leti potem, ko jo bodo oprostili šole, zato, da bi se tem bolje pripravila na smrt. Gospod ji je ta čas okrajšal na deset mesecev; upamo pa, da je bila dobro pripravljena, saj je zadnjih petnajst let svojega življenja opravljala posebne molitve za srečno zadnjo uro. Od cvetne nedelje je bila prepričana, da ne bode več ozdravela, in popolno vdana v voljo božjo. Redovne sestre, ki so prihajale k njej, je prosila, naj molijo samo v ta namen, da ji Marija pomaga srečno umreti. Na belo nedeljo je rekla neki redovnici: „Danes štirinajst dni bom pa že pri sv. Ani.“ Res so jo ravno štirinajst dni pozneje pokopali.

Pokojnica je bila vse žive dni goreča častivka presv. Rešnega Telesa. Še doma so jo včasih našli pod streho, ali v kakem kotiču v molitvi, ako ni imela prilike, iti v cerkev. V samostanu je po več ur na dan posvetila prostovoljni molitvi. Destokrat je bila že zjutraj ob treh v koru pred svetim Rešnim Telesom, kjer je ostala do sedme, v počitnicah pa do desete ure dopoldne. Tudi med dnevom je pogosto obiskala Jezusa v tabernakeljnu. Postila se je še zadnji post, kolikor se je mogla, — strogi post ji je bil zdravnik prepovedal. Kot patrone za srečno zadnjo uro si je izvolila poleg žalostne Matere božje sv. Jožefa in sv. Antona Padovanskega. Vrhutega je imela lepo navado, da se je vsak dan popoldne ob treh spomnila umirajočega Zveličarja na Kalvariji in k njemu vzdihnila: „O Jezus, pripravljena sem umreti, kjer hočeš, kakor hočeš in kadar hočeš.“ Dobrotljivi Jezus ji je to ljubezen čudno in obilno povrnil: umrla je ravno prvi petek meseca maja, popoldne ob treh, ko je tri ure pred smrtjo prejela še sv. popotnico. Pokopana je bila v nedeljo, na praznik Varstva sv. Jožefa. — Pogreb, ki je bil za Škofjo Loko res velikanski, je kazal, kako so vsi rajno Mater Terezijo spoštovali in ljubili.

Z Bogom, ljuba sestra! Prosi za nas ostale, da se tudi me srečno pripravimo na smrt ter se veselo snidemo pri Jezusu v svetih nebesih.

Razna poročila

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnega Telesa v Ljubljani. 1. Po noči med 31. majnikom in 1. junijem bodo moški molili navadno mesečno uro v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 27. ura: za sveti binkoštni praznik. — 2. Na praznik presv. Rešnega Telesa, t. j. po noči med 14. in 15. junijem, bodo moški častili Najsvetejše v cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 28. ura: za praznik presv. Rešnjega Telesa. — Na ta prevzvišeni praznik bodo šli tudi letos vsi častivci skupno in s svečami za šenklavžko procesijo. Pa tudi drugi možje in mladeniči se prisrčno vabijo, naj bi se prav mnogoštevilno udeležili procesije z gorečimi svečami.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnega Telesa ima v četrtek 7. junija v uršulinski cerkvi svojo navadno pobožnost. Ob petih je pridiga in med sv. mašo skupno obhajilo.

Iz Šmarjete na Dolenjskem. Od 31. marca do 8. aprila so se tu obhajale duhovne vaje. Vodili so jih oč. gg. lazaristi Nežmah, Klančnik in Belšak. Vdeležba je bila s prav malimi izjemami splošna. Videli smo pristopiti k mizi Gospodovi take, ki so to svojo dolžnost že več let zanemarjali. Posebno tolažljivo pa je to, da tega niso storili le navidezno ali celo prisiljeno. Vse njih vedenje je kazalo, da jih je resna volja, začeti drugačno življenje in nastopiti pot pokore. V tem svetem času se je vsak lahko prepričal, kaj je preobilna milost božja.

Da se je sklep duhovnih vaj tem veličastnejše izvršil, k temu je pripomogel naš pregoreči vladika Anton Bonaventura, ki je 7. aprila popoldne k nam prihitel in neutrudno izpovedoval. Popoldne 8. aprila je blagoslovil krasno zastavo Marijine družbe. Ob enem je vsprejel vprvič 107 fantov v Marijino družbo. Vsprejel je tudi zopet 67 deklet v Marijino družbo. Za dekleta je bila družba že 8. decembra 1898. leta ustanovljena in je že imela okolo 100 udov. Ker je dež nekoliko prenehal, je vodil Presvetli na to procesijo z Najsvetejšim, dasi je bilo veliko blato. Naposled je imel presvetli knez in škof dobro premišljen in primeren nagovor na vernike. Bog poplačaj trud Presvetlemu in oč. gg. lazaristom.

Kerin, kapelan.

Od Št. Jakoba ob Savi. Z veseljem poročam čitateljem „Venca“, da se tudi pri nas širi češčenje presv. Rešnega Telesa. Že nad eno leto molimo vsako prvo nedeljo v mesecu glasno molitveno uro pred izpostavljenim Najsvetejšim, in sicer iz prekrasne knjige „Večna molitev“. Nekako pet mesecev pa pobožnejši verniki vsako nedeljo po popoldanski božji službi glasno molijo Jezusa v presv. zakramentu. V postu smo se razdelili po stanovih, tako, da je vsak stan molil eno nedeljo sv. križev pot v čast presvetemu Rešnemu Telesu.

Jeseni lanskega leta je bil pri nas ustanovljen tudi tretji red sv. Frančiška. Udov je že okrog šestdeset. Vsaki mesec imamo shod, pri katerem nam preč. gosp. župnik kot vodnik bolj natanko razlaga pravila tretjerednikov. Sedaj misli naš preč. g. župnik vpeljati tudi „Marijino družbo“ in sicer najprej za dekleta, pozneje pa, če Bog dá, tudi za mladeniče. Dekleta se že oglašajo, sedaj še nekako boječe, a upamo, da bodo kmalu premagala neumni strah pred ljudmi, in da bodo vsa poštena dekleta pristopila k tej družbi. K temu nam pomagaj Bog in naša ljuba Mati Marija!

E.

Iz Moravč. Na belo nedeljo je minulo ravno eno leto, kar so Presvetli sprejeli nad 250 naših deklet in krog 50 mladeničev v Marijino družbo. Bil je to dan veselja, sreče in blagoslova za celo župnijo. Sedaj ob obletnici pa smo imeli zopet lepo slovesnost. Med Marijine otroke je bilo na novo sprejetih 75 deklet in 9 fantov. Zjutraj so imeli skupno sv. obhajilo, pri katerem je imel gospod dekan prelep nagovor, popoldne pa je bila najprej pridiga in potem sprejemanje novih udov. Obilno zbranemu ljudstvu je gospod dekan kaj čvrsto in jedrnatno razložil pomen in korist Marijinih družb, pa krepko zavrnil premnoge pomisleke in ugovore nasprotnikov takim družbam. Nato je novim društvenikom in društvenicam razdelil svetinje po določenem obredu. Ko je bilo sprejemanje končano, je šla cela družba v dolgem sprevodu iz cerkve in med potjo pela litanije Matere božje. Nad 350 Marijinih otrok, ki se zavedajo, kakšna milost in kakšna čast je to zanje, videti jih v procesiji, — to vam je res nekaj lepega, veličastnega! Nazadnje je bil v cerkvi blagoslov z Najsvetejšim. — Naša družba dobi v kratkem tudi lepo društveno bandero, ki bo še bolj povzdigovalo različne zunanje slovesnosti,

pa njene ude še bolj navduševalo za boj zoper sovražnike, jih še bolj vnelo k zvestobi in ljubezni do Tiste, kateri so se očitno posvetili, — do deviške Matere Marije!

S Krke. Na belo nedeljo je pristopilo pri nas k Marijini družbi 240 deklet in 60 mladeničev. Dekleta so, hvala Bogu, izvzemši 15 ali 20, vse zraven; mladeniči pa niso tako vneti; strah, tisti nesrečni strah, saj veste! — Težko smo že čakali tega, za vso župnijo tako veselega dne. Srčno se zahvaljujemo veleč. gosp. dekanu Janezu Tavčarju za sprejem in pa prečast. gosp. Henriku Povšetu za lepi govor, kateri je zlasti nam mladeničem dal dosti poguma, da se ne ustrašimo zasmehovanja in zaničevanja. Zahvaljujemo se pa tudi domačemu župniku veleč. gosp. Juriju Sorcu za obilni trud. Ginljivo je bilo, kako so nas, četudi že sivi starček, navduševali z mladeniškim ognjem ter zbirali k družbi. Dosti je bilo truda, predno se je zbralo toliko število; toda še več truda jih čaka za naprej kot voditelja obeh družb. Preskrbeli so tudi vsakej družbi svoj družbeni altar, katera so dekleta prav lično okrasile. Največjo zahvalo pa smo dolžni gospodični Jožefi Javornik, ki se je največ trudila in vso to stvar vodila. — Vse bi bilo dobro, samo mladeničev nas je malo, no pa upamo, da se bo število z božjo pomočjo podvojilo, zakaj tisti prvi, najhujši strah smo premagali in sedaj bodo lažje sledili tovariši; in 20 mladeničev se je res že na novo oglasilo. — Vsi smo bili na dan sprejema iz srca veseli ter smo prosili Marijo le ene milosti, krščanske stanovitnosti; zakaj s tem, da smo pristopili, to samo bi nam še ne pomagalo dosti, a ostati res zvest, stanoviten otrok Marijin, to ni tako lahko, treba bo dosti truda in boja; toda ne smemo pozabiti, da je Marija naša pomočnica, katera nam te milosti gotovo ne bo odrekla. — Bog daj obilo sadu tega pomladanskega cvetja Marijine družbe!

Tudi sv. Rešno Telo se je začelo pri nas prav goreče častiti. Bratovščina sv. Rešnega Telesa dobiva vedno mnogo novih udov. Zelo kupujejo prelepo knjigo „Večno molitev“, okoli 150 iztisov se je razprodalo v kratkem času. Cerkev, četudi zelo velika, je skoraj polna; vidi se jim na obrazu, da prihajajo res z veseljem k Jezusu na obisk. Od sedaj naprej bomo molili vsako prvo nedeljo v mesecu pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom. Značilno je zlasti to, da tudi možki zelo pristopajo k bratovščini ter se udeležujejo skupnega češčenja; ker jih nekaj ne zna brati, zato jim je zelo ustrezno, da molimo tudi sv. rožni venec skoraj pri vsaki uri. Želeti je le še to, da bi se ustanovila še Marijina družba za može in žene, in da bi se po tem sv. Rešno Telo molilo vsako nedeljo po stanovih. Pa upajmo, da nam bosta Jezus in Marija pomagala pri našem trudu, ter nam pridobila vedno več novih častivcev!

Marijin otrok.

Iz Celja. „To je dan, ki ga je Gospod naredil; radujmo se in veselimo se v njem.“ Tako so v rajskem veselju utripala nežna srčeca naših malih, kateri so na belo nedeljo prvokrat pristopili k mizi Gospodovi in pod streho sprejeli Zveličarja sveta. 63 dečkov iz naše slov. šole in 82 deklic iz šole čč. šolskih sester je ta dan prejelo prvo sveto obhajilo. Res ginljiv je bil prizor, ko se je dolga vrsta praznično oblečenih dečkov in ovenčanih deklet po ulicah pomikala iz šolskega poslopja v župnijsko cerkev. Še bolj ginljivo pa je bilo sv. opravilo v cerkvi. Tu so najprej po kratkem nagovoru prečastiti gospod opat blagosloveli sveče prvoobhajancem ter z njimi ponovili krstno obljubo pri krstnem kamenu. Potem so se otroci s prižganimi svečicami bližali glavnemu oltarju in v njem bivajočemu Zveličarju, gospod opat pa so stopili na leco ter so prvoobhajancem pojasnili lepoto tega dneva in njegov veliki pomen za celo človekovo življenje. V milih besedah so preblagi gospod in dober prijatelj otrok male spodbujali, naj se ta dan popolnoma

darujejo svojemu najboljšemu Prijatelju, ljubemu Jezusu, naj mu darujejo zlasti svoje srce, katero tirja od njih rekoč: „Daj mi, moj sin, moja hči, svoje srce.“ Za zgled, kako da naj odslej živijo, so jim pokazali sv. Alojzija, tega posebnega priprošnjika mladine. Potem so jim razložili na kratko, pa prav jasno in otrokom lahko razumljivo deset božjih zapovedi, katere mora izpolnjevati vsak, bodisi mlad ali star, reven ali bogat. Prelepe besede pridigarjeve so segale globoko v srce prvoobhajancem, pa tudi drugim pobožnim vernikom, katerih se je zbralo toliko, da je bila cerkev do zadnjega kotiča natlačena. Dal Bog, da bi te besede pri teh in onih obrodile tudi obilen sad. — Po pridigi je bila sv. maša, med katero je 145 otrok prvokrat pokusilo nebeško hrano, angelski kruh. Ko je bila presv. daritev končana, so otroci še opravili zahvalo za sv. obhajilo; potem pa so se vrnili nazaj v dekleško šolo, kjer so predobre šolske sestre našim malim postregle s kavo in okusno potico. O poldne so se prvoobhajanci še le razšli vsak na svoj dom. V roki so nesli seboj spomin na prvo sv. obhajilo, v srcu pa Sina božjega, milega Ježuščka.

Ali so si ti otroci na belo nedeljo mogli želeti še kaj boljšega? Ali jim moremo želeti ali dati mi kaj več? Edino to jim še želimo, česar je ljubi Zveličar prosil za svoje učence, ko je od njih slovo jemal in molil: „Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu. Ne prosim, da bi jih s sveta vzel, temuč da bi jih hudega varoval. Posveti jih v resnici! Oče, hočem, da bodo ti vsi... tudi z menoj tam, kjer sem jaz (Jezus), da moje veličastvo vidijo.“

Iz Srednje vasi v Bohinju. Pri nas smo obhajali jeseni sv. misijon. Vodili so ga oo. franciščani z največjim uspehom. Sadovi se kažejo povsod. Koncem leta smo imeli sv. Rešno Telo izpostavljeno od 6. zvečer do 6. zjutraj. Vedno je bilo najmanj 50 molivcev navzočih, ki so razvrščeni po stanovih in vaseh molili Najsvetejše. Posebno lepo je bilo, ko je pred polnočjo okoli 100 mladeničev klečalo pred oltarjem in molilo na glas, da je po cerkvi odmevalo. Pri polnočni maši jih je bilo do 500 pri sv. obhajilu, med njimi skoro polovico možkih.

Kot sad sv. misijona je bila ustanovljena 4. februarja Marijina družba za mladeniče in dekleta. Gospod generalni vikar, prelat J. Flis, je vsprejel v družbo 64 fantov in 142 deklet, ki so se posvetili Mariji in ji hočejo zvestobo ohraniti tudi v nevarnostih planinskega življenja, ki jih je pri nas že toliko spravilo na napačno pot. Marijina družba je bila posebno za nas res velika potreba.

Uspeh in vpliv Marijine družbe se že sedaj kaže. Pred pustom ni bilo razen malih izjem onega plesanja, pijančevanja in norenja, kakor je bilo doslej v navadi. Sinovi in hčere se zavedajo, da so Marijini. Ker pa ne zaupamo dosti v lastno moč, smo šli 3. maja k Materi pomoči, k Mariji pomagaj na Brezje. Dasiravno je dež lil celi dan, je šlo 30 mladeničev in 80 deklet na božjo pot osem ur daleč, da se tam priporočimo Mariji in se utrdimo za nevarnosti poletnega življenja. Med potjo so jih pobalini zasramovali in surovo napadali, naši so pa molili in peli v slavo Matere božje. Ko smo bili v svetišču, je bilo vse pozabljeno; saj smo bili na kraju, kjer je Marija storila že toliko milosti.

Tudi nazaj so šli peš. Priporočali smo se tudi Materi božji na otoku pri Bledu, kjer smo imeli po prijaznosti tamošnjih gospodov uro in pete litanije z blagoslovom.

Družba se veselo razširja in krepi v veliko veselje vseh poštenih ljudi, najbolj seveda v veselje Marijino.

Ker pa na svetu nobeno veselje ni popolno, smo tudi mi imeli žalost, ko smo preteklo nedeljo pokopali prvo družbenico Franico Zupanec, ki je umrla stara šele 27 let in bila vedno vzgled pobožne krščanske device. Upamo, da imamo v nebesih eno priprošnjico več.

Zahvala za uslišano molitev.

Uršula Žontar v Ljubljani se prisrčno zahvaljuje žalostni Materi božji v cerkvi sv. Florijana, da ji je roka po hudi opeklini kar nagloma bila zdrava. — Ivana Drmelj se zahvaljuje žalostni Materi božji in sv. Jožefu za uslišano molitev. — P. I. iz Svibnega se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., ker je bila večkrat uslišana in ker ji je sestra ozdravela hudih bolečin v glavi. — A. R. M. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in naši ljubi Gospé presv. Srca za pomoč v dušnih potrebah. — F. B. v Škofji Loki se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, svetemu Jožefu in sv. Antonu P., da je ozdravel hude bolezni. — J. Z. v Ljubljani se zahvaljuje ljub. Jezusu in prečisti Devici Mariji za pomoč v važni zadevi. — N. P. se prisrčno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in preč. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Elizabeti za ljubo zdravje in za pomoč v dušnih potrebah. — Helena M. se zahvaljuje ljubemu Jezusu, da je ozdravela, ko je opravila tridnevnicu. — Neka oseba iz M. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in blaž. Devici Mariji za pomoč v hudem dušnem trpljenju. — U. S. z Dobrove se zahvaljuje prečisti Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Luciji za prejete dušne in telesne dobrote. — Neka družina iz Konjiške dekanije se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, preč. Srcu Marijinemu in sv. Jožefu za ljubo zdravje. — T. H. v Zagorju ob Savi se zahvaljuje presv. Srcu in brezmadežni Devici Mariji za ozdravljenje po hudi bolezni. — J. S. iz Radeč se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Antonu P. za uslišano molitev. — D. G. „Bodi prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in prebl. Devici, da sem ozdravel bolezni, ki me je več tednov držala na postelji.“ — M. F. N. z Gorenjskega se zahvaljujejo lurški Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu, da je nekdo ozdravel. — Neka oseba se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Antonu P. za pomoč v hudi dušni sili. — Neka oseba se zahvaljuje Materi božji s Šmarne gore za pomoč v velikih dušnih in telesnih potrebah. — F. H., redovnica, ki je po dvajsetletni molitvi zadobila milost, da se je izgubljena duša vrnila na pravo pot, se iskreno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, žalostni Materi božji in sv. apostolu Tadeju. — Naj bodo te vrstice v spodbudo onim, ki tudi že dolgo prosijo, pa še niso uslišani. Hvala bodi Bogu!

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim sgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi sveté katoliške cerkve.

Urednik.

